

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 953: Vẫn Phải Hướng Đến Chỗ Lìa Tướng Lìa Niệm Mà Chân Thật Tham Cứu, Rồi Sau Mới Có Thể Khế Nhập

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 081)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Giả sử có đồn ngộ đồng với Phật, nhưng nếu chướng ngại chưa dứt sạch, thì vẫn chưa thể triệt để thấu rõ, vẫn phải hướng về chỗ lìa tướng lìa niệm mà chân thật tham cứu, rồi sau đó mới có thể khế nhập vậy.】

Đoạn khai thị này đối với chúng ta mà nói là vô cùng quan trọng. “Giả sử đồn ngộ đồng với Phật, nhưng nếu chướng ngại chưa dứt sạch, thì vẫn chưa thể triệt để thấu rõ.” Chúng ta có thể đưa ra một bậc cổ nhân để làm ví dụ: Bồ tát Long Thọ, vị này quả thật xuất chúng! Qua những gì chúng ta thấy trong “Truyện ký”, ngài quả thực là một thiên tài hiếm có trên thế gian. Khi tuổi còn rất trẻ, ngài đã đọc hết sạch các điển tịch thế gian và xuất thế gian. Không những ngài có năng lực này, mà ngài còn có trí huệ, ngài có thể lý giải được ý nghĩa trong đó, mọi nghĩa lý của kinh điển ngài đều thông đạt, ngài đều thấu suốt. Các điển tịch thế gian và xuất thế gian đều đã đọc hết cả rồi, thế là sinh tâm cống cao ngã mạn, coi thường người khác. Đây là gì vậy? Là phiền não chưa dứt sạch. Chỉ cần có một thái độ như thế này bộc lộ ra, thì người thực sự có học vấn, người thực sự có tu dưỡng, họ nhìn thấy sẽ không cho là đúng. Thật thà mà nói, “Như Lai chân thật nghĩa” ngài chưa thực sự hiểu được, những gì ngài có thể thể ngộ chỉ là bề mặt, là tầng nông, không có bề sâu. Nếu có bề sâu, thì như người xưa của Trung Quốc chúng ta đã nói: “Học vấn thâm thời ý khí bình” (Học vấn càng sâu thì tâm tính càng ôn hòa). Người càng có học vấn thì càng khiêm nhường, người càng có học vấn thì càng nhún nhường. Không thể nói là càng có học vấn thì càng ngạo mạn, không hề có chuyện như vậy. Người tu hành càng có công phu, mà lại bảo là càng coi thường người khác, thì có thể khẳng định người đó không có tu hành, đừng nói đến công phu, ngay cả hai chữ tu hành cũng không đủ tư cách bàn tới. Tu hành là gì? Là tu sửa lại những hành

vi sai lầm của quý vị. Tham, sân, si, mạn là hành vi sai lầm, quý vị vẫn thường hay khởi hiện hành, thì có thể thấy hành vi sai lầm của quý vị hoàn toàn chưa được sửa đổi. Điều này làm sao có thể giấu giếm người khác được? Điều này nói lên rằng, ngài thâm nhập còn cạn, ngài lý giải còn nông, chưa có bề sâu. Đây chính là chương ngại chưa dứt sạch, chưa thể triệt để thấu rõ.

Tuy nhiên, những vị Bồ tát như thế này, các ngài có phước báo, chắc chắn sẽ có chư Phật và các bậc Đại Bồ tát đến giúp đỡ các ngài. Khi phiên nào của Bồ tát Long Thọ nổi lên, ngài công cao ngã mạn, không coi ai ra gì, đây chính là phiên nào khởi hiện hành. Đại Long Bồ tát mau chóng đến dẫn dắt ngài, tiếp đón ngài đi vào trong Long cung, để xem những điển tịch được cất giữ ở trong Long cung. Long Thọ thật sự cũng rất hiếm có, khi nhìn thấy những bộ sưu tập trong Long cung, ngài đã giật mình kinh hãi, lúc đó mới biết rằng những gì mình đã đọc là quá ít ỏi. Nếu đem so sánh với những điển tịch được lưu trữ trong Long cung thì thật quá ư nhỏ bé! Nhờ thế mà cái tâm công cao ngã mạn lập tức được hàng phục. Thật sự có câu chuyện này. Bản thân chúng ta phải kiểm điểm thật sâu sắc: “Mình có cái khuyết điểm này hay không?”. Bồ tát Long Thọ đọc hết cả điển tịch thế gian mà còn mắc phải khuyết điểm này, thì những gì chúng ta học được phỏng có là bao? Nếu như cũng tự cho mình là đúng, cũng phạm vào công cao ngã mạn, thì thật là sai lầm rồi.

Bắt buộc phải hướng về chỗ lìa tướng, lìa niệm mà dụng công, đây là nói đến công phu chân thật, chân thật tham cứu. Tham cứu, vừa rồi đã nói, lìa tâm ý thức thì đây gọi là tham; không dùng phân biệt, không dùng chấp trước, không lưu lại ấn tượng. Cứu là mọi thứ đều thấu suốt, mọi thứ đều thông đạt, đây là cứu. Lìa tâm ý thức thì dùng cái gì? Là chân tâm. Lời này nói ra thì dễ, nhưng làm được lại chẳng dễ dàng. Bất kỳ người học Phật nào cũng đều biết là phải lìa tâm ý thức để tham, nhưng chúng ta cứ nhất định là lìa không nổi. Quý vị thử xem, quý vị có thể rời khỏi phân biệt không? Quý vị có thể rời khỏi vọng tưởng không? “Ta rất muốn rời khỏi”, chính cái ý niệm “rất muốn rời khỏi” đó lại là vọng tưởng, lại là chấp trước rồi; có thể thấy việc này chẳng hề dễ dàng! Nếu thực sự không làm được, thì vẫn là nên quay đầu lại ngoan ngoãn, thật thà niệm Phật đi thôi! Tôi thấy rằng ngoài việc thật thà niệm Phật ra, thì không còn con đường thứ hai nào để đi cả. Thế nhưng chư vị cần phải thấu suốt điều này: thật thà niệm Phật chính là chân thật tham cứu; “thật thà” chính là “chân”, chính là chân tham. Khi công phu niệm Phật đặc lực rồi, thì mọi thứ đều rõ ràng, mọi thứ

đều thấu suốt. Pháp môn này thật thù thắng, pháp môn này thật xảo diệu, cư sĩ Hoàng Niệm Tổ ở trong phần chú giải “Kinh Vô Lượng Thọ” đã giảng rất hay.